

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2169/2016
28.12.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Горан Дошен и Дара Хут, адвокати у ..., против тужене ББ из ... чији је пуномоћник Богдан Вла, адвокат у ..., ради престанка издржавања, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду број Гж2 457/16 од 03.08.2016. године, у седници већа одржаној 28.12.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду број Гж2 457/16 од 03.08.2016. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду број Гж2 457/16 од 03.08.2016. године је одбијена жалба тужиоца и потврђена је пресуда Основног суда у Новом Саду број П2 1949/14 од 15.04.2016. године којом је одбијен тужбени захтев тужиоца да се измени одлука о његовом доприносу за издржавање тужене и да престаје тужиочева обавеза за издржавањем тужене. Обавезан је тужилац да туженој надокнади трошкове поступка у износу од 39.000,00 динара, у року од 15 дана.

Против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду, тужилац је изјавио благовремену ревизију због битних повреда одредаба Закона о парничном поступку и због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је одлучујући о основаности ревизије тужиоца побијану пресуду испитао у границама прописаним чланом 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/2011 и 55/2014), и оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревидент је ревизију изјавио због битне повреде одредаба ЗПП из члана 374. став 1, али не наводи у чему се те повреде састоје.

Према утврђеном чињеничном стању, пресудом Општинског суда у Новом Саду из 2008. године тужилац је обавезан да на име свог дела доприноса за издржавање

тужене која је тада била малолетна плаћа износ од 6.000,00 динара месечно. Тужилац није извршавао своју обавезу, због чега је против њега вођен кривични поступак. Тужилац је 21.06.2010. године осуђен на условну казну у трајању од три месеца и обавезу да исплати заостале рате издржавања у износу од 372.000,00 динара, али како није извршио обавезу условна осуда је опозвана и тужилац је упућен на издржавање казне затвора. Против тужиоца је вођен још један кривични поступак који је окончан пресудом од 28.04.2015. године, којом је такође оглашен кривим и осуђен на казну затвора у трајању од четири месеца и обавезан да туженој исплати заостале рате издржавања у висини од 102.000,00 динара. Утврђено је да је тужилац рођен ... године, да је по занимању ... без запослења и пријављен код Националне службе за запошљавање. Тужилац је привремени корисник социјалне помоћи у износу од 6.275,00 динара месечно. Живи у стану који је откупио на рате. Тужилац има ... и имао је заказану операцију на коју није отишао. Тужена је његова ћерка, рођена ... године и студент је ... године Факултета ... у ... у својству буџетског студента. Тужена живи са мајком, бабом и дедом по мајци у кући у ... која је власништво бабе и деде. Баба и деда имају пензије у износу од по 12.000,00 – 13.000,00 динара. Мајка тужене је запослена на неодређено време у „...“ у ... са просечном месечном зарадом од 23.688,68 динара и осим те зараде нема других извора прихода. Тужилац је покренуо парницу пред Вишим судом у Новом Саду ради оспоравања очинства, те због тих околности парничне странке не одржавају личне односе.

На основу овако утврђених чињеница нижестепени судови су оценили да тужиочев тужбени захтев није основан.

Чланом 155. став 2. Породичног закона Републике Србије („Службени гласник РС“ број“ 18/2005) је прописано да пунолетно дете које се редовно школује има право на издржавање од родитеља сразмерно њиховим могућностима, а најкасније до навршене 26 године живота.

Правилно су нижестепени судови ценили битне чињенице за примену наведеног законског прописа, а то је да је тужена редован студент на Факултету ... у ... и да редовно извршава своје школске обавезе у статусу буџетског студента, што јесте услов за остваривање права на издржавање пунолетног детета. Тужилац је у обавези да допринесе њеном издржавању сразмерно својим могућностима како би се тужена несметано школовала. Одсуство контакта између странака не лишава тужиоца обавезе да тужену издржава, јер то право припада туженој како то правилно закључују нижестепени судови. Досуђени износ пресудом из 2008. године у висини од 6.000,00 динара за студента очигледно није довољан да задовољи њене потребе. Тужилац се не може позивати на то да ова сума представља претерани терет и неправду за њега (позива се на члан 155. став 4. Породичног закона). Утврђено је да је тужилац прималац социјалне помоћи, али само на одређено време у периоду од 06.02.2013. до 06.11.2013. године. Тужилац је релативно у таквом животном добу да може да пронађе послове, јер је по занимању Није доказао да је његово здравствено стање такво да има умањену радну способност. Све ове чињенице су нижестепени судови правилно ценили у току првостепеног и другостепеног поступка.

Тужилац у ревизији понавља разлоге које је износио током поступка о чему су се нижестепени судови правилно изјаснили. Тврдња тужиоца да тужена нередовно извршава школске обавезе, а која није поткрепљена никакавих доказима може бити

разлог у неком будућем времену за измену одлуке о дечијем издржавању, али је ова тврдња без значаја у овој парници у којој је утврђена супротна чињеница.

Врховни касациони суд је оценио да је ревизија тужиоца неоснована, па је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић